

Sygnatura akt VIII GC 178/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 sierpnia 2017 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie VIII Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Leon Miroszewski

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Emilia Marchewka

po rozpoznaniu w dniu 21 lipca 2017 roku w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa B. B. (1)

przeciwko P. Ł. (1)

o zapłatę

I. oddała powództwo;

II. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 7.509,98 (siedem tysięcy pięćset dziewięć 98/100) złotych tytułem kosztów procesu;

III. zarządza zwrot pozwanemu kwoty 4.107,02 (cztery tysiące sto siedem 02/100) złotych stanowiącej niewykorzystaną zaliczkę na wydatki.

Sygnatura akt: VIII GC 178/14

UZASADNIENIE

Powód B. B. (1) wniósł 24 stycznia 2014 r. pozew przeciwko P. Ł. (2) – jako odpowiedzialnemu za zobowiązania spółki (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P., wobec której egzekucja okazała się bezskuteczna – o zapłatę kwoty 146.431,49 zł z odsetkami ustawowymi od 21 stycznia 2014 r., a nadto domagał się zasądzenia od niego zwrotu kosztów procesu. Przedstawiając podstawę faktyczną dochodzonego roszczenia powód stwierdził, że 10 maja 2012 r. uzyskał nakaz zapłaty wydany przez tutejszy Sąd w sprawie VIII GNc 61/12 przeciwko spółce (...), a następnie po uzyskaniu klauzuli wykonalności (nadanej postanowieniem z 9 października 2012 r.), wystąpił do komornika sądowego o wszczęcie egzekucji przeciwko wymienionej spółce. P. to komornik umorzył postanowieniem z 3 stycznia 2014 r. z uwagi na jego dalszą bezskuteczność, przy czym łącznie w toku egzekucji wyegzekwował kwotę 36.567 zł. Powód stwierdził, że na dochodzoną w niniejszej sprawie kwotę składają się:

1) 117.496 zł tytułem należności głównej;

2) 23.515,44 zł tytułem skapitalizowanych odsetek liczonych w następujący sposób:

a) od kwoty 2.496 zł od 21 października 2010 r. do 20 stycznia 2014 r. (w łącznej wysokości 1.297,92 zł),

b) od kwoty 115.000 zł od 27 lutego 2010 r. do 20 stycznia 2014 r. (w łącznej wysokości 58.284,52 zł);

3) 5.067 zł tytułem kosztów postępowania zasądzonych nakazem zapłaty;

4) 353,05 zł tytułem kosztów postępowania egzekucyjnego stwierdzonych postanowieniem Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Wągrowcu z 3 stycznia 2014 r.

Pozwany złożył 8 maja 2014 r. odpowiedź na pozew, w której wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda zwrotu kosztów zastępstwa procesowego. Pozwany przyznał, że w (...) sp. z o.o. w P. pełnił funkcję członka zarządu, jednak zakwestionował, ażeby istniały wobec niego przesłanki odpowiedzialności z art. 299 k.s.h. W pierwszej kolejności wskazał na pośrednie powiązanie osobowe powoda ze spółką oraz jego wpływ na pogorszenie się sytuacji finansowej spółki (...), a także na jego zachowanie sprawiające, że wytoczenie powództwa z art. 299 § 1 k.s.h. nosi znamiona nadużycia prawa podmiotowego (art. 5 k.c.), a wynika z tego, że (...) spółki (...) i spółki (...) z inicjatywy innego wspólnika A. C. podjęli decyzję o pozyskaniu nowych inwestorów i dalszym prowadzeniu działalności przez nowoutworzoną spółkę (...) S.A., która przejęła dotychczasową działalność wskazanych wyżej spółek (oraz ich pracowników i urzędzenia), nie przejmując ich formalnie, przy czym pozwany, jako jedyny ze (...) spółki (...) został wyłączony z działalności (...) S.A.; tymczasem powód – wiedząc, że spółka (...) nie prowadzi już właściwie działalności pozwał ją o zapłatę nieprzysługującej mu wierzytelności w kwocie 30.000 zł, którą spółka miała mu zapłacić w dwóch ratach, o całą kwotę z faktury – wiedząc, że spółka nie odbierze korespondencji z sądu, a w konsekwencji nakaz się uprawomocni. Pozwany nadużycia prawa podmiotowego upatrywał też w tym, że powód wytoczył powództwo przeciwko pozwanemu, mimo że w wyniku egzekucji zaspokoił swoje roszczenie w rzeczywiście mu przysługującej kwocie (wyegzekwował 36.567 zł, podczas gdy miał wierzytelność na 30.000 zł). Po drugie, pozwany podniósł, że powód mając tytuł egzekucyjny wszczął egzekucję jedynie z części majątku spółki (...) będącego w posiadaniu (...) S.A., mimo że majątek ten miał wartość zbliżoną do kwoty z faktury – przez to twierdzenie pozwany zakwestionował bezskuteczność egzekucji z majątku spółki (...). Wskazał także na inne składniki majątku spółki, z których komornik nie prowadził egzekucji. Po trzecie wreszcie pozwany podniósł, że nie ponosi winy za niezgłoszenie wniosku, o którym mowa w art. 299 § 2 k.s.h., gdyż pozostawał w usprawiedliwionym jego zdaniem przekonaniu, że (...) S.A. spłaci zobowiązania spółki (...).

Stan faktyczny i wskazanie dowodów:

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. (dalej również jako: „spółka (...)\") została zawiązana na mocy umowy spółki z 11 września 2007 r. (rep. A nr 22881/2007) i prowadziła działalność gospodarczą w zakresie produkcji metalowych elementów konstrukcyjnych, produkcji cystern, pojemników i zbiorników metalowych, produkcji pozostałych gotowych wyrobów metalowych i pozostałych maszyn ogólnego przeznaczenia. Wspólnikami spółki byli: B. B. (2) – syn powoda (84 udziały), (...) (84 udziały) oraz pozwany P. Ł. (1) (84 udziały). Jedynym członkiem zarządu spółki był pozwany P. Ł. (1).

Dowód: J. odpowiadająca odpisowi aktualnemu KRS dotycząca

(...) Sp. z o.o. w P. na dzień 20.01.2014 r. (k. 78-83).

(...) Sp. z o.o. w P. została zawiązana na mocy umowy spółki z 2 lutego 2009 r. (rep. A nr 1415/2009) i prowadziła działalność gospodarczą w zakresie m.in. robót budowlanych specjalistycznych, handlu hurtowego meblami, maszynami i urządzeniami, administracyjnej obsługi biura i pozostałej działalności wspomagającej prowadzenie działalności gospodarczej, produkcji metalowych wyrobów gotowych itp. Wspólnikami spółki byli (...) (460 udziałów), B. B. (2) (140 udziałów), F. (...) D. and D.) (...) (100 udziałów), pozwany P. Ł. (1) (100 udziałów), powód B. B. (1) (100 udziałów) i A. D. (100 udziałów). Członkami dwuosobowego zarządu byli A. C. i pozwany P. Ł. (1) (każdy uprawniony do samodzielnego reprezentowania spółki).

Dowód: Informacja odpowiadająca odpisowi aktualnemu KRS dotycząca (...) Sp. z o.o. w P. na dzień 7.05.2014 r. (k. 84-92).

Siedziby obu spółek ((...) Sp. z o.o. i (...) Sp. z o.o.) mieściły się pod tym samym adresem w P. przy ul. (...).

Niesporne.

Powód prowadzi działalność gospodarczą pod firmą P.U.H. B.” i w ramach tej działalności sprzedał spółce (...) metalową konstrukcję hali (elementy do montażu). Negocjacje dotyczące dokonania tej transakcji pozwany prowadził z synem powoda i to syn powoda zaproponował spółce (...) zakup tej konstrukcji hali, gdyż powód chciał zwiększyć obroty swojego przedsiębiorstwa. Spółka (...) nie potrzebowała wówczas nowej hali. Pozwany uzgodnił z synem powoda, że zapłata zostanie dokonana w dwóch ratach. Spółka (...) nie zawierała innych transakcji z przedsiębiorstwem powoda.

Dowód: przesłuchanie stron (k. 180-182, 185).

Powód w ramach prowadzonej działalności gospodarczej wystawił 29 grudnia 2009 r. spółce (...) fakturę VAT na kwotę 142.496 zł brutto, z terminem płatności co do kwoty 27.496 zł do 20 stycznia 2010 r., a co do kwoty 115.000 zł do 26 lutego 2010 roku z tytułu sprzedaży stali konstrukcyjnej (18 ton) oraz bram garażowych (10 sztuk). Fakturę podpisał pozwany jako reprezentant spółki (...).

Dowód: faktura nr (...) (k. 7 akt sprawy VIII GNc 61/12).

Pismem z 18 kwietnia 2011 r. zawodowy pełnomocnik powoda wezwał spółkę (...) do zapłaty w terminie do 30 kwietnia 2011 r. kwoty 117.496 zł z należnymi odsetkami z tytułu pozostałej do zapłaty kwoty z faktury nr (...) z 29 grudnia 2009 r.

Dowód: przedsądowe wezwanie do zapłaty z 18.04.2011 r.

Dowód: potwierdzeniem nadania (k. 8 akt sprawy VIII GNc 61/12).

W okresie od 29 czerwca do 21 lipca 2011 r. M. K., A. I., A. C., pozwany i jego żona prowadzili korespondencję e-mailową, która dotyczyła przejmowania działalności spółek (...). M. K. w korespondencji tej proponował jednocześnie, że to on „posprząta” działalność „starych spółek” tak by jak najsprawniej przejść do „spółki nowej”, zapewniał jednocześnie, że nie ucierpi na tym interes współników.

Dowód: korespondencja e-mail z okresu od 29.06.2011 r. do 21.07.2011 r. (k. 99-100, 102-108).

Powód i spółka (...), reprezentowana przez pozwanego, zawarli 4 lipca 2011 r. porozumienie w sprawie spłaty zobowiązania finansowego, zgodnie z którym dłużna spółka miała zapłacić powodowi kwotę 12.000 zł do 15 sierpnia 2011 r. oraz kwotę 18.000 zł do 1 września 2011 r., pod rygorem skierowania sprawy do sądu.

Dowód: porozumienie z 4.07.2011 r. (k. 101).

W okresie od 1 lutego do 20 września 2012 r. spółka (...) wystawiła (...) S.A. następujące faktury VAT z tytułu czynszu za dzierżawę maszyn:

- nr (...) z 1.02.2012 r. na kwotę 6.612,30 zł brutto za styczeń 2012 r. płatną do 2.03.2012 r.,
- nr (...) z 2.03.2012 r. na kwotę 5.532,54 zł brutto za luty 2012 r. płatną do 16.03.2012 r.,
- nr (...) z 2.04.2012 r. na kwotę 5.664,23 zł brutto za marzec 2012 r. płatną do 16.04.2012 r.,
- nr (...) z 2.05.2012 r. na kwotę 5.507,46 zł brutto za kwiecień 2012 r. płatną do 9.05.2012 r.,
- nr (...) z 1.06.2012 r. na kwotę 7.354,17 zł brutto za maj 2012 r. płatną do 8.06.2012 r.,

- nr (...) z 10.07.2012 r. na kwotę 5.443,00 zł brutto za czerwiec 2012 r. płatną do 17.07.2012 r.,
- nr (...) z 13.08.2012 r. na kwotę 5.443,00 zł brutto za lipiec 2012 r. płatną do 20.08.2012 r.,
- nr (...) z 20.09.2012 r. na kwotę 5.443,00 zł brutto za sierpień 2012 r. płatną do 27.09.2012 r.

Dowody: faktury nr: (...), (...), (...), (...), (...). (...),

(...), (...) (k. 112-116, 118-120).

16 lutego 2012 r. powód wniósł pozew w postępowaniu nakazowym przeciwko (...) Sp. z o.o. do Sądu Okręgowego w Szczecinie o zapłatę kwoty 117.496 zł z ustawowymi odsetkami od kwoty 2.496 zł od 21 stycznia 2010 r. oraz od kwoty 115.000 zł od 27 lutego 2010 r. z tytułu faktury nr (...) z 29 grudnia 2009 r. Nadto domagał się zasądzenia kosztów postępowania.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z 10 maja 2012 r. Sąd Okręgowy w Szczecinie w sprawie VIII GNc 61/12 nakazał (...) Sp. z o.o. w P. zapłatę powodowi B. B. (1) w terminie dwóch tygodni kwoty 117.496 zł z ustawowymi odsetkami liczonymi w stosunku rocznym od kwoty 2.496 zł od 21 stycznia 2010 r. oraz od kwoty 115.000 zł od 27 lutego 2010 r., a także zapłatę kwoty 5.067 zł z tytułu kosztów tego postępowania.

Nakaz ten uprawomocnił się z uwagi na niewniesienie przez dłużną spółkę sprzeciwu i na wniosek powoda postanowieniem z 9 października 2012 r. referendarz sądowy w Sądzie Okręgowym w Szczecinie nakazowi temu nadał klauzulę wykonalności.

Tytuł wykonawczy został wydany zawodowemu pełnomocnikowi powoda.

Dowody: - pozew z 9.02.2012 r. w sprawie VIII GNc 61/12 (k. 3-4 akt sprawy

VIII GNc 61/12);

- nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym z 10.05.2012 r.

w sprawie VIII GNc 61/12 (k. 23 akt sprawy VIII GNc 61/12);

- postanowienie referendarza sądowego z 9.10.2012 r. w sprawie

VIII GNc 61/12 (k. 32 akt sprawy VIII GNc 61/12);

- odpis tytułu wykonawczego – nakazu zapłaty w postępowaniu

upominawczym z 10.05.2012 r. w sprawie VIII GNc 61/12 (k. 42-42v).

(...) S.A. zapłaciła 9 marca 2012 r. spółce (...) za faktury kwotę 6.838,95 zł oraz 11 czerwca 2012 r. częściowo za fakturę nr (...) kwotę 5.138,35 zł. Nadto kwoty 5.532,54 zł za fakturę (...), 5.664,23 zł za fakturę nr (...) i kwotę 6.774,18 zł za fakturę nr (...).

11 czerwca 2012 r. pozwany jako reprezentant spółki (...) skwitował odbiór – w związku z rozwiązaniem za porozumieniem stron umowy najmu – samochodu V. (...) nr rej. (...) od (...) S.A.

Dowody: - dokumenty KW z 9.03.2012 r., 24.05.2012, 11.06.2012 (k. 112a, 117, 135);

- dokument „rozwiązanie umowy wynajmu” z 11.06.2012 r. (k. 121).

Pismem z 21 września 2012 r. spółka (...) reprezentowana przez pozwanego wezwała (...) S.A. do zapłaty w terminie do 28 września 2012 r. kwoty 28.499,46 zł z tytułu należności za faktury nr (...) wraz z odsetkami naliczonymi na 30 lipca 2012 r.

Pismem z 19 października 2012 r. (wysłanym 23 października 2012 r.) spółka (...) reprezentowana przez pozwanego wezwała w związku z brakiem płatności (...) S.A. do zwrotu urządzeń wskazanych w załączniku nr 1, wynajmowanych od spółki (...) przez spółkę (...). Domagała się przy tym, aby urządzenia były przygotowane do odbioru w terminie między 29 października a 2 listopada 2012 r. Poinformowała też, że w przypadku braku odpowiedzi ze strony spółki (...) złoży doniesienie o popełnieniu przestępstwa z art. 284 § 2 k.k.

Dowody: - przedsądowe wezwanie do zapłaty z 21.09.2012 r. (k. 122).

- wezwanie do zwrotu urządzeń z 19.10.2012 r. z potwierdzeniem nadania

(k. 123).

14 listopada 2012 r. powód złożył do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Wągrowcu Ł. P. wniosek egzekucyjny wobec dłużnika (...) Sp. z o.o. na podstawie nakazu zapłaty Sądu Okręgowego w Szczecinie w sprawie VIII GNC 61/12 w celu wyegzekwowania pretensji głównej w kwocie 117.496 zł z odsetkami oraz kosztów procesu i klauzuli w kwocie 5.067 zł. Prosił przy tym o wszczęcie czynności w zakresie ruchomości znajdujących się w przedsiębiorstwie (...) w D. w postaci maszyny do laserowego cięcia w metalu.

W toku czynności egzekucyjnych Komornik na terenie zakładu (...) w D. dokonał zajęcia przecinarki plazmowej (...) 1500 w elementach o wartości szacunkowej 80.000 zł oraz w miejscowości L. konstrukcji hali o powierzchni około 500 m² o wartości szacunkowej 3,50 zł/kg i 6 sztuk bram garażowych w 3 elementach o wartości szacunkowej po 300 zł.

Ponadto 7 grudnia 2012 r. komornik sądowy Ł. P. dokonał zajęcia wierzytelności dłużnej spółki wobec (...) S.A. z tytułu wykonywanych usług, jednakże pismem z 14 grudnia 2012 r. spółka (...) zaprzeczyła, by (...) Sp. z o.o. świadczyła obecnie jakiegokolwiek usługi na jej rzecz oraz zaprzeczyła, że spółce tej przysługują obecnie jakiegokolwiek wierzytelności wobec niej. Zakwestionowała też zajęcie maszyny do cięcia plazmowego metalu, gdyż nie jest ona własnością spółki (...).

Dowody: wniosek egzekucyjny z 14.11.2012 r., protokoły zajęcia ruchomości,

zajęcie wierzytelności z dnia 7.12.2012, pismo z dnia 14.12.2012 –

dokumenty w aktach sprawy Km 1915/12 (k. 1-3, 13, 14,19 akt sprawy

Km 1915/12).

Powód pismem z 27 lutego 2013 r. wniósł o umorzenie postępowania wobec ruchomości w postaci przecinarki plazmowej (...) 1500 zgłoszonej do licytacji i poprosił o nieprzeprowadzanie licytacji tej ruchomości.

Dowód: pismo z 27.02.2013 r.(k. 24 akt sprawy Km 1915/12).

Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Wągrowcu Ł. P. w sprawie Km 1915/12 obwieścił o wyznaczeniu na 6 marca 2013 r. o pierwszej licytacji ruchomości stanowiących własność dłużnej spółki (...).

Komornik w wyniku licytacji sprzedał bramy garażowe w ilości 4 sztuk spółce akcyjnej (...) za łączną kwotę 6.000 zł (po 1.500 zł/szt.), a konstrukcję hali I. P. za łączną kwotę 42.029 zł (po 2,65 zł/kg).

Dowody: - e-mail z 23.04.2014 r. (k. 109-110).

- protokoły sprzedaży ruchomości z 7.03.2013 r. w sprawie Km 1915/12

(k. 18, 30 akt sprawy Km 1915/12).

Pozwany jako reprezentant spółki (...) złożył 22 kwietnia 2013 r. do Prokuratury Okręgowej w Gorzowie Wielkopolskim zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa z art. 284 § 2 k.k. na szkodę spółki (...) przez zarząd (...) S.A. oraz wniósł o wszczęcie postępowania przygotowawczego. Uzasadniając zawiadomienie wskazał, że (...) S.A. w procesie reorganizacji (...) sp. z o.o. i (...) sp. z o.o. przejęła pracowników, klientów, dzierżawę oddziałów produkcyjnych oraz dzierżawiła od spółki (...) maszyny wskazane w dołączonym załączniku nr 1 płacąc począwszy od stycznia 2012 r. czynsz dzierżawny za te maszyny, lecz we wrześniu 2012 r. zaprzestała płatności i jednocześnie nie zwróciła maszyn pomimo wezwań do zapłaty oraz o zwrot maszyn, a nadto twierdzi, że maszyn należących do (...) sp. z o.o. nie posiada.

Dowód: zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa z 22.04.2013 r. (k. 93).

Pozwany jako reprezentant (...) sp. z o.o. złożył 17 maja 2013 r. do Prokuratury Okręgowej w Gorzowie Wielkopolskim kolejne zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. na szkodę spółki (...), (...) Sp. z o.o. i pozwanego przez A. C. oraz wniósł o wszczęcie w sprawie postępowania przygotowawczego. W uzasadnieniu zawiadomienia wskazał, że wspólnie z A. C. prowadził działalność gospodarczą od 2007 r., początkowo jako (...) spółki (...), a później także w (...) sp. z o.o., a oba te przedsiębiorstwa prowadziły działalność produkcyjną, przy czym na co dzień spółką (...) zarządzał pozwany, a spółką (...). Współpraca spółek polegała na tym, że spółka (...) dostarczała spółce (...) elementy stalowe do wyposażania sklepów, zaś spółka (...) sprzedawała kompletne wyposażenie sklepów w Polsce i za granicą. Dalej wskazał, że od 2010 r. sytuacja spółki (...) pogarszała się, przez co ta nie zapłaciła spółce (...) ponad 300.000 zł za dostawy, co przelożyło się na pogorszenie również jej sytuacji finansowej. Jako rozwiązanie w czerwcu 2011 r. A. C. miał zaproponować rozwiązanie polegające na zawarciu (...) S.A., w której akcje obejmą nowi akcjonariusze A. I. (20% akcji) i M. K. (20% akcji) zaś pozostałe 60% akcji przypadnie udziałowcom spółki (...) (po jednej trzeciej dla każdego). Miało to pozwolić na to by z zysków nowej spółki akcyjnej spłacać zobowiązania obu spółek z ograniczoną odpowiedzialnością. Akcje miały być objęte jako akcje na okaziciela by nie narazić się na zarzut działania na szkodę spółek z ograniczoną odpowiedzialnością. A. C. miał przy tym objąć minimalną ilość akcji i zostać prezesem zarządu nowej spółki akcyjnej. Na takie rozwiązanie zgodzili się (...) spółki (...), przy czym pozwany nie został zatrudniony w nowej spółce, lecz pracował dla niej nieformalnie (bez zawartej umowy o pracę) pobierając wynagrodzenie od spółki (...). (...) spółka akcyjna C. przejęła działalność obu spółek z ograniczoną odpowiedzialnością i ich pracowników oraz dzierżawę hal produkcyjnych, a także wydzierżawiła w celu prowadzenia działalności maszyny od (...) sp. z o.o. Następnie pozwany został odsunięty od wpływu na działalność przedsiębiorstwa, a następnie (...) S.A. przestała płacić spółce (...) za dzierżawę maszyn. W dalszej kolejności A. C. miał zaproponować pozwanemu odkupienie jego akcji w (...) S.A. za 2.500 zł miesięcznie przez 36 miesięcy, a gdy pozwany na taką propozycję nie przystał, ten oświadczył, że pozwany nie ma żadnych praw do akcji w (...) S.A. Zdaniem pozwanego A. C. od początku w sposób zaplanowany dążył do przejęcia bez zapłaty kontrahentom spółek (...) ich działalności, maszyn i know how, oraz poprzez odsunięcie pozostałych wspólników przejęcie kontroli nad spółką, co według pozwanego wypełniało znamiona oszustwa.

Na wezwanie Prokuratury Rejonowej w Gorzowie Wielkopolskim w sprawie Ko 429/13 wyjaśnił dalsze okoliczności zgodnie ze skierowanym do niego wezwaniem do uzupełnienia braków formalnych. Wskazał między innymi na ustne umowy w sprawie dzierżawy maszyn przez (...) S.A. maszyn produkcyjnych od (...) sp. z o.o.

Dowody: - zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa z 17.05.2013 r. (k. 94-96);

- załącznik nr 1 – „zestawienie urządzeń wynajmowanych przez

(...) S.A.” (k. 111);

- pismo z 4.06.2013 r. (k. 97-98).

19 września 2013 r. II Komisariat Policji w G. postanowieniem w sprawie (...)634/13 umorzył na podstawie art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k. śledztwo dotyczące przywłaszczenia powierzonego mienia w postaci maszyn w okresie od września 2012 r. do maja 2013 r. o wartości 120.000 zł na szkodę (...) sp. z o.o., tj. o czyn z art. 284 § 2 k.k., a także dotyczące oszustwa poprzez przejęcie udziałów w (...) S.A. w okresie 2012-2013 r. w wyniku czego powstały straty w wysokości około 200.000 zł na szkodę pozwanego, tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. – z uwagi na brak danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia czynu zabronionego.

Dowód: postanowienie II Komisariatu Policji w G.

z 18.09.2013 r. w sprawie (...)634/13 (k. 124-125).

Pismem z 10 grudnia 2013 r. komornik sądowy Ł. P. poinformował powoda o bezskuteczności egzekucji z ruchomości i wierzytelności dłużnej spółki (...). Jednocześnie wezwał powoda na podstawie art. 827 k.p.c. do złożenia oświadczenia w terminie 7 dni co do dalszych czynności egzekucyjnych, gdyż po upływie tego terminu postępowanie zostanie umorzone na podstawie art. 824 § 1 pkt 3 k.p.c. Powód nie złożył żadnego oświadczenia.

Postanowieniem z dnia 3 stycznia 2014 roku, w sprawie Km 1915/12, Komornik umorzył egzekucję na podstawie art. 824 § 1 pkt 3 k.p.c. i zwrócił wierzycielowi (powodowi) tytuł wykonawczy – nakaz zapłaty Sądu Okręgowego w Szczecinie z 10 maja 2012 r. w sprawie VIII GNc 61/12 – wobec bezskuteczności egzekucji. Nadto ustalił koszty postępowania egzekucyjnego na kwotę 6.465,94 zł oraz wezwał wierzyciela do zapłaty pozostałych kosztów w kwocie 363,05 zł w terminie 7 dni od otrzymania postanowienia. W uzasadnieniu komornik wskazał, że egzekucja przeciwko dłużnikowi okazała się bezskuteczna, a wierzyciel wysłuchany w trybie art. 827 k.p.c. nie złożył nowych wniosków w sprawie. Dodał, że pod wskazanym we wniosku adresem nie istnieje dłużna spółka (...), lecz ma tam siedzibę (...) S.A. Zaznaczył też, że możliwe ruchomości zostały przez niego zajęte i sprzedane w drodze licytacji. Jednocześnie nie ustalił żadnych rachunków bankowych, ani żadnych innych wierzytelności należnych dłużnikowi.

Dowody: - pismo z 10.12.2013 r. (k. 41 akt sprawy Km 1915/12),

- postanowienie z 3.01.2014 r. w sprawie Km 1915/12

(k. 39, k. 44 akt sprawy Km 1915/12).

Pozwany zrezygnował 22 grudnia 2014 r. z funkcji prezesa zarządu spółki D. (...), a odwołany został z niej przez Nadzwyczajne Zgromadzenie Wspólników 9 stycznia 2015 r.

Fakty niesporne.

Spółki (...) zaprzestały prowadzenia swojej działalności po przejęciu ich działalności przez (...) S.A. Pracownicy spółki (...) przeszli do spółki (...) S.A., a spółka ta prowadziła swoją działalność produkując te same towary (...) spółka (...) i wykorzystując te same maszyny (...) spółka (...).

Dowody: - przesłuchanie powoda (k. 180-182, 185),

- Pismo powoda do Prokuratury Rejonowej w Gorzowie Wielkopolskim z

dnia 4 czerwca 2013 roku (k. 97-98).

(...) sp. z o.o. w okresie prowadzenia swojej działalności miała możliwość zaspokojenia roszczeń powoda wynikających z wymienionego wyżej tytułu wykonawczego, zaś w okresie po zakończeniu prowadzenia działalności – w przypadku złożenia wniosku o jej upadłość – nadal istniała możliwość zgromadzenia w funduszach masy upadłości środków na zaspokojenie roszczenia powoda. Możliwość ta istniała w związku z tym, że istniały wierzytelności dłużnej spółki w stosunku do (...) S.A.

Dowody: - pisemna opinia biegłego sądowego P. W. z 16.12.2016

(k. 256-310);

- pisemna opinia uzupełniająca biegłego sądowego P. W.

z 20.03.2017 r. (k. 331#342);

- ustne wyjaśnienia pisemnej opinii biegłego sądowego P.

W. (k. 374#375, 377).

Spółka (...) nie miała do czasu ustąpienia powoda z zarządu tej spółki innych zobowiązań, niż zobowiązanie w stosunku do powoda.

Niesporne.

Ocena dowodów:

Ustalenia faktyczne sprawy oparte zostały na dowodach z dokumentów urzędowych (art. 244 k.p.c.) w postaci nakazu zapłaty tutejszego Sądu z 10 maja 2012 r. w sprawie VIII GNc 61/12 oraz postanowienia tego Sądu z 9 października 2012 r. o nadaniu nakazowi klauzuli wykonalności, a także dokumentów i postanowienia Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Wągrowcu Ł. P. z 3 stycznia 2014 r. w sprawie Km 1915/12 w przedmiocie umorzenia postępowania egzekucyjnego z uwagi na bezskuteczność egzekucji wobec dłużnej spółki (...), której pozwany był jedynym członkiem zarządu.

Podstawą ustaleń były też dokumenty prywatne (art. 245 k.p.c.), m.in. w postaci wystawionej przez powoda dłużnej spółce, a podpisanej przez powoda i pozwanego, faktury VAT nr (...) z 29 grudnia 2009 r., która stanowiła podstawę do wystawienia przeciwko dłuższej spółce nakazu zapłaty, jak również w postaci składanych przez pozwanego do Prokuratury Okręgowej w Gorzowie Wielkopolskim zawiadomień o popełnieniu przestępstwa, w których pozwany opisywał relacje między dłużną spółką, oraz spółkami (...) sp. z o.o. i (...) S.A. powiązanymi ze sobą osobowo – w szczególności w tym zakresie pozwany wskazał na mechanizm nieformalnego przejęcia działalności dłużnej spółki przez (...) S.A.

O ile przy tym powód słusznie kwestionował zarzucane mu przez pozwanego pozostawanie w złej wierze i sprzeczne z zasadami społecznego działania w ramach powiązań między spółkami w celu pokrzywdzenia dłużnej spółki (a pozwany nie przedstawił przekonujących dowodów na potwierdzenie tych zarzutów) o tyle przyznał w trakcie przeprowadzenia dowodu z przesłuchania stron, że miał wiedzę, że spółka (...) S.A. posiada i wykorzystywała maszyny i urządzenia dłużnej spółki (...), pozwany z kolei przedstawił na dowody pozwalające na ustalenie zawarcia przez dłużną spółkę ze spółką (...) S.A. umowy dzierżawy (bądź najmu) maszyn i urządzeń, w postaci wystawionych w 2012 r. faktur VAT z tytułu czynszu dzierżawnego odnoszonego do tych maszyn i urządzeń oraz potwierdzenia wpłat dokonanych na poczet części z tych faktur przez spółkę (...) S.A. Z udowodnionych w ten sposób faktów wystawiania faktur przez dłużną spółkę za dzierżawę (względnie najem) maszyn wchodzących w skład jej majątku i uiszczania przez spółkę (...) S.A. należności za te faktury wraz z przyznanym przez powoda faktem, że maszyny na których wcześniej odbywała się produkcja w zakładzie dłużnej spółki były następnie wykorzystywane do produkcji takich samych towarów przez spółkę (...) S.A. w drodze art. 231 k.p.c. domniemywać można, że dłużną spółkę (...) i spółkę (...) S.A. łączył odpłatny stosunek prawny w postaci czy to dzierżawy, czy też najmu tych maszyn, a w konsekwencji za udowodnione należało też uznać, że w skład majątku dłużnej spółki wchodziły te maszyny i urządzenia, które w ramach stosunku zobowiązaniowego zostały oddane spółce (...) S.A. do odpłatnego używania, jak też dłużnej spółce przysługują wierzytelności wobec spółki (...) S.A. z tytułu wynagrodzenia, za oddanie tych rzeczy do korzystania.

Sąd dokonując ustaleń faktycznych nadto opierał się na innych dowodach pisemnych (art. 309 k.p.c.) w szczególności w postaci wydruków korespondencji e-mail, która obrazowała sposób przejmowania działalności dłużnej spółki przez

(...) spółkę (...), jak też uprawdopodobniała złożone w toku przesłuchania zeznania pozwanego oraz podnoszone przez niego twierdzenia tak w pismach procesowych, jak i w toku rozprawy.

Co do rozliczeń pomiędzy powodem a dłużną spółką dodatkowym dokumentem jest porozumienie z 4 lipca 2011 r., co do którego nie ma wątpliwości autentyczności podpisów tego dokumentu, a powód, choć stwierdził, że nie pamięta, czego dotyczyło to porozumienie, nie wskazał żadnej innej wierzytelności, niż ta, która następnie została stwierdzona tytułem wykonawczym powołanym w pozwie. Ponieważ powód uzyskał zasądzenie po zawarciu wskazanego porozumienia, stąd nie można uznać, że modyfikuje ono wysokość zobowiązania dłużnej spółki, za które powód dochodzi od pozwanego odpowiedzialności na podstawie art. 299 § 1 k.s.h., wskazuje natomiast na stosunki pomiędzy stronami w zakresie wzajemnych rozliczeń oraz powiązanie zawarcia porozumienia z dokonywanymi pomiędzy spółkami, z którymi powód i pozwani byli w istotny sposób związani, przekształceniami w zakresie prowadzonych działalności i ich przejmowania, również od spółki (...), w tym z udziałem powoda.

Niebagatelne znaczenie nie tylko dla ustaleń faktycznych, ale też dla oceny prawnej w aspekcie przesłanek odpowiedzialności powoda na podstawie art. 299 § 1 k.s.h. oraz przesłanek, które mogły powodować wyłączenie lub ograniczenie tej odpowiedzialności, wymienionych w art. 299 § 2 k.s.h. miała opinia biegłego P. W. (art. 278 § 1 k.p.c.). Biegły ten rzetelnie i szczegółowo w opiniach pisemnych – głównej i uzupełniającej, oraz w wyjaśnieniach na rozprawie, przedstawił czynniki mające wpływ na wypłacalność spółki (...) w poszczególnych okresach oraz odniósł je do okoliczności niniejszej sprawy ustalonych na podstawie dowodów zgromadzonych w aktach oraz przedłożonej dokumentacji księgowej dłużnej spółki.

Niektóre fakty były niesporne – adres dłużnej spółki, wygaśnięcie mandatu pozwanej jako jej członka zarządu. Co do stwierdzenia, że spółka (...) nie miała innych zobowiązań, niż zobowiązanie w stosunku do powoda, ustalenie zostało dokonane na podstawie art. 230 k.p.c. Pozwany w odpowiedzi na pozew podniósł, że spółka (...) nie miała innych wierzycieli niż powód. W toku procesu powód nie zajął stanowiska co do tego stwierdzenia. Z całości materiału procesowego sprawy, w tym z opinii biegłego oraz dokumentacji księgowej przedłożonej na wniosek pozwanego, a także z dokumentacji postępowanie egzekucyjnego przeciwko tej spółce z wniosku powoda nie wynika, by istnieli jeszcze inni wierzyciele spółki (...), niż powód.

Ocena prawna:

Powód w niniejszej sprawie dochodził od pozwanego odpowiedzialności na podstawie art. 299 § 1 k.s.h. Przepis ten nakłada na członków zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością solidarną odpowiedzialność za zobowiązania spółki, jeżeli prowadzona wobec niej egzekucja okaże się bezskuteczna. Odpowiedzialność ta obejmuje różnicę pomiędzy zobowiązaniami spółki, a tą ich częścią, która została już zaspokojona z majątku spółki (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 lutego 2008 roku, V CSK 421/07). Nie ma przy tym znaczenia źródło zobowiązania spółki, a jedynie zobowiązanie to musi mieć charakter pieniężny.

Odpowiedzialność związaną z bezskutecznością egzekucji określonego zobowiązania wobec spółki z ograniczoną odpowiedzialnością ponoszą na podstawie art. 299 § 1 k.s.h. osoby będące członkami jej zarządu lub likwidatorami w czasie istnienia tego zobowiązania (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 28 lutego 2008 roku, III CZP 143/07, OSNC z 2009 r., Nr 3, poz. 38). Bez znaczenia dla odpowiedzialności członka zarządu pozostaje zatem okoliczność, że przestał on później pełnić tę funkcję, zaś istotne jest jedynie to, że funkcję tę pełnił wtedy, gdy zobowiązanie spółki powstało. W niniejszej sprawie ten warunek odpowiedzialności pozwanego został spełniony.

W świetle powyższego na stronie powodowej – wierzyciela spółki z ograniczoną odpowiedzialnością – spoczywał stosownie do art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c. ciężar udowodnienia pozytywnej przesłanki odpowiedzialności członków zarządu, to jest bezskuteczności egzekucji z majątku spółki. Może być owa bezskuteczność wykazana wszystkimi miarodajnymi dowodami (por. uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 15 czerwca 1999 roku, III CZP 10/99).

Dowodem takim w niniejszej sprawie miało być postanowienie Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Wągrowcu Ł. P. z dnia 3 stycznia 2014 r. w sprawie Km 1915/12, którym umorzył on postępowanie egzekucyjne wobec

dłużnej spółki (...) z uwagi na bezskuteczność dalszej egzekucji, przy czym zaznaczył, że wyegzekwował kwotę 36.567 zł.

Pozwany członek zarządu zasadniczo może podjąć obronę z jednej strony powołując się na przesłanki negatywne określone w art. 299 § 2 i 4 k.s.h., a z drugiej – kwestionując bezskuteczność egzekucji roszczenia strony powodowej z majątku odpowiadającej z nim solidarnie spółki, między innymi wskazując na majątek, z którego wierzyciel może się zaspokoić.

W niniejszej sprawie, odnosząc się do twierdzeń powoda w sprawie istnienia zobowiązania spółki (...) i bezskuteczności egzekucji tego zobowiązania pozwany z jednej strony podnosił, że wytoczenie przez powoda powództwa z art. 299 § 1 k.s.h. stanowi nadużycie prawa podmiotowego (art. 5 k.c.), a z drugiej podważał istnienie bezskuteczności egzekucji z majątku dłużnej spółki (...). W tym względzie pozwany przedstawił dowody na to, że spółce tej przysługują także inne wierzytelności, niż te, z których egzekucję prowadził powód. Z kolei w konsekwencji uznania, że dowody przedstawione przez pozwanego są w tym zakresie przekonujące (zwłaszcza, że sam powód przyznał, iż w zakładzie (...) S.A. widział te maszyny, z których korzystała dłużna spółka – k. 182), za nieudowodnioną przez powoda należało uznać określoną w art. 299 § 1 k.s.h. niezbędną do powstania subsydiarnej odpowiedzialności członka zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością przesłankę bezskuteczności egzekucji z jej majątku.

Nie ulega wątpliwości, że (...) S.A. nie była właścicielem urządzeń do produkcji, skoro nabyła je od dłużnej spółki oraz uiszczala do pewnego czasu czynsz, określony w fakturach spółki (...) jako czynsz dzierżawny. Tym samym spółce tej przysługuje roszczenie o zwrot wymienionych przez pozwanego maszyn (k. 111), a nadto roszczenie z tytułu czynszu za kolejne okresy. Nic nie wskazuje na to, że umowa, na którą powołał się pozwany, została rozwiązana lub wygasła, ani na to, że urządzenia te zostały zwrócone. Co prawda pełnomocnik powoda na rozprawie w dniu 7 listopada 2014 roku stwierdziła, że faktury z tytułu dzierżawy maszyn i urządzeń zostały zapłacone przez (...) S.A. dłużnej spółce, w związku z czym cofa swoje wcześniejsze oświadczenie na tej samej rozprawie, że zadłużenie istnieje, jednakże nie zmienia to faktu, że podstawy tej płatności, w postaci korzystania przez (...) S.A. z tych maszyn i urządzeń, pozostały, co oznacza, że spółka ta posiada dalej ruchomości dłużnej spółki, a także, że winna uiszczać czynsz za kolejne okresy. Powyższe zostało potwierdzone także opinią biegłego P. W., w której wskazał on na dane w dokumentacji księgowej dłużnej spółki za okres do końca 2011 roku, z których wynikało, że zaksięgowane zostały faktury wystawione wobec (...) S.A., z których wynikają wierzytelności stanowiące majątek, z którego można byłoby prowadzić egzekucję (jak też przeznaczyć na zgromadzenie funduszków masy upadłości w postępowaniu upadłościowym). Na podstawie art. 231 k.p.c. można wnioskować, wobec braku danych świadczących o zwrocie tych maszyn i urządzeń, że należności wobec dłużnej spółki z tego samego tytułu powstawały także w kolejnych okresach.

Jak widać, pozwany wykazał istnienie majątku dłużnej spółki (zwłaszcza wobec spółki (...) S.A.), z których powód może zaspokoić swoje roszczenie, toteż dowód bezskuteczności egzekucji w postaci postanowienia komornika sądowego nie może zostać uznany za wystarczający, tym bardziej, że analiza akt komorniczych sprawy Km 1915/12 wskazuje na to, że powód wniosek egzekucyjny złożył w ograniczonym zakresie (tylko z ruchomości dłużnej spółki i wskazał tylko dwa miejsca, w których ruchomości te miałyby się znajdować), jak również po wyczerpaniu zajętego majątku dłużnej spółki nie zawnioskował o poszukiwanie jej majątku przez komornika, nie domagał się też składając wniosek egzekucyjny prowadzenia jej z całego majątku dłużnika. Co prawda komornik stwierdził, że wierzytelności dłużnej spółki wobec (...) S.A. nie ma, ale wniosek powoda nie stanowił dyspozycji wobec organu egzekucyjnego w sprawie dalszego szczegółowego badania istnienia wierzytelności spółki (...), z których można byłoby prowadzić egzekucję.

Podkreślić wreszcie trzeba, że powód złożył ograniczony wniosek egzekucyjny pomimo tego, że – jak wskazuje zebrany w sprawie materiał dowodowy – z uwagi na swoje i swojego syna powiązania tak z dłużną spółką, jak i ze spółkami (...) Sp. z o.o. i (...) S.A., zdawał sobie sprawę z istnienia jeszcze innego majątku ruchomego dłużnej spółki, jak też mógł zasadnie zakładać, że istnieją wobec tych spółek wyżej wspomniane wierzytelności dłużnej spółki podlegające zajęciu.

Tymczasem w toku postępowania egzekucyjnego (m.in. biorąc pod uwagę cofnięcie wniosku w zakresie maszyny do plazmowego przecinania metali o wartości szacunkowej 80.000 zł) zachowanie powoda było zbieżne z zachowaniem

spółki (...) S.A., w której posiadaniu była ta maszyna, a która bez przedłożenia dowodów – opierając się jedynie na własnych twierdzeniach – zakwestionowała, że maszyna ta należała do majątku dłużnej spółki. Wziąć też trzeba pod uwagę, że powód zwlekał, tak z wytoczeniem powództwa przeciwko dłużnej spółce, jak i z wszczęciem egzekucji na podstawie nakazu zapłaty, gdyż jego roszczenie wynikające z faktury nr (...) stało się wymagalne już w lutym 2010 r., podczas gdy z powództwem wystąpił dopiero w lutym 2012 r., zaś wniosek egzekucyjny (mimo uzyskania prawomocnego nakazu zapłaty w maju 2012 r.) złożył dopiero w listopadzie 2012 r., kiedy działanie dłużnej spółki było już znacząco ograniczone, z czego powód (stosownie do zebranych w sprawie dowodów na jego powiązania ze wspomnianymi spółkami) zdawał sobie sprawę.

Tymczasem, jak wskazał w sporządzonej w sprawie opinii pisemnej biegły sądowy, powód dochodząc swojej należności w okresie, gdy dłużna spółka jeszcze działała, uzyskałaby zaspokojenie swojej wierzytelności. Jak widać, zaniechanie powoda doprowadziło do obniżenia zdolności spółki (...) do zaspokajania swoich zobowiązań.

Konsekwencją powyższego jest konstatacja, że pozew w niniejszej sprawie w istocie zmierzał do uzyskania w łatwiejszy sposób zaspokojenia roszczenia poprzez sięgnięcie do majątku pozwanego członka zarządu dłużnej spółki, zamiast do majątku tej właśnie spółki, tylko z tego względu, że egzekucja z jej majątku byłaby bardziej skomplikowana, być może bardziej długotrwała i niekoniecznie przyniosłaby pożądane przez powoda efekty. Takie dokonanie wyboru nie jest jednak uprawnione w świetle art. 299 § 1 k.s.h., a w związku z tym nie może korzystać z ochrony.

Powód nadto – w świetle dowodów na istnienie majątku dłużnej spółki przedstawionych przez pozwanego – nie udowodnił bezskuteczności egzekucji z tego majątku. Wykazanie bezskuteczności egzekucji wymaga jej skierowania do całego majątku dłużnej spółki (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2015 roku, II CK 162/05, OSNC 2006, nr 7-8, poz. 129). Powód nie wykazał przy tym, że skierowanie egzekucji do majątku w postaci wierzytelności w stosunku do (...) S.A., czy też ruchomości spółki (...), z których korzysta (...) S.A. nie byłoby realne (jeśli chodzi o wykazanie realności ze strony pozwanego, to samo wykazanie istnienia majątku w postaci wierzytelności i rzeczy ruchomych, wskazuje na realność możliwości zaspokojenia się z tych składników majątkowych). To już uzasadniało oddalenie powództwa opartego na art. 299 § 1 k.s.h.

Niepodjęcie egzekucji przeciwko dłużnej spółce w odpowiednim czasie, a więc wówczas, gdy jej prowadzenie doprowadziłoby do zaspokojenia wierzytelności powoda (powyższe można stwierdzić w niniejszej sprawie w oparciu o opinię biegłego sądowego P. W.), zwalnia członka zarządu z odpowiedzialności za niewyegzekwowane zobowiązania (por. np. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 24 czerwca 2004 roku III CK 107/03, z 30 stycznia 2013 roku, III CSK 70/13).

Zwlekanie powoda z dochodzeniem wierzytelności w stosunku do spółki (...), oraz ograniczenie jej zakresu może zostać także poczytane jako nadużycie prawa w kontekście art. 5 k.c., zwłaszcza, że chodzi o takie nadużycie w relacjach pomiędzy powodem a pozwanym (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 marca 2010 roku, II CSK 506/09). Oczywiście należy zdawać sobie sprawę, że norma art. 5 k.c. formułując klauzulę o charakterze wyjątkowym, jednakże w stosunkach handlowych funkcjonuje nawiązująca do klauzuli generalnej określonej w powołanym przepisie zasada uczciwości kupieckiej. Nie respektuje tej zasady dochodzenie od członka zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, zamiast od spółki w czasie, gdy było to możliwe, zobowiązania tej spółki, w sytuacji gdy następuje to w warunkach powiązań korporacyjnych zarówno z tą spółką, jak i ze spółkami powiązаныmi z dłużną spółką, oraz przy powiązaniu z innymi współnikami (powód jest ojcem osoby, która jest związana zarówno z dłużną spółką jak i ze spółką (...) S.A.), polegających na sprzeczności interesów, czy też konfliktu, pomiędzy dochodzącym wierzytelności spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, a stojącym po przeciwnej stronie jej członkiem zarządu. Powód wcale nie krył tego, że jest skonfliktowany z pozwanym, czego wyrazem było między innymi pismo powoda złożone przed zamknięciem rozprawy, z dnia 7 lipca 2017 roku.

Na koniec należy zauważyć, że zachodzi także przesłanka z art. 299 § 2 k.s.h. polegająca na braku obowiązku pozwanego złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości spółki (...). W świetle art. 11 ustawy Prawo upadłościowe (w czasie trwania mandatu pozwanego w spółce (...) - Prawo upadłościowe i naprawcze), obowiązek zgłoszenia wniosku

o ogłoszenie upadłości ma miejsce wówczas, gdy zachodzi niewypłacalność dłużnika, a więc sytuacja, w której dłużnik nie wykonuje swoich wymagalnych zobowiązań (w niniejszej sprawie, zgodnie z opinią biegłego P. W., nie można mówić o niewypłacalności wynikającej z niedoboru majątkowego). Jednocześnie przyjmuje się, że chodzi w wymienionej podstawie niewypłacalności o więcej niż jedną wierzytelność (np. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 27 maja 1993 roku, III CZP 61/93, OSNCP 1994, nr 1, poz. 7). Jak już była mowa, w niniejszej sprawie za niesporne należało uznać, że spółka (...) nie miała w czasie, w którym powstało jej zobowiązanie wobec powoda, jak też później, przynajmniej do dnia zakończenia przeciwko niej egzekucji w zakresie tego zobowiązania, innych wierzycieli. Tym samym nie powstał w ogóle, w czasie pełnienia przez pozwanego funkcji członka zarządu tej spółki, obowiązek zgłoszenia wniosku o ogłoszenie upadłości tej spółki.

Mając na uwadze powyższe, należało powództwo oddalić. O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 108 § 1 w zw. z art. 98 § 1 k.p.c., uwzględniając to, że pozwany wygrał sprawę w całości. Na poniesione przez niego koszty niezbędne do celowej obrony w łącznej wysokości 7.509,98 zł złożyło się wynagrodzenie jednego zawodowego pełnomocnika będącego adwokatem (art. 98 § 3 k.p.c.) w wysokości 3.600 zł stosownie do § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2013 r. poz. 461), kwota 17 zł z tytułu opłaty skarbowej od udzielenia jednego pełnomocnictwa oraz kwota 3.892,98 zł z tytułu wydatków poniesionych na wynagrodzenie biegłego za sporządzenie opinii w niniejszej sprawie stosownie do art. 89 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (u.k.s.c.) a pobranych z uiszczonej przez pozwanego w trybie art. 130⁴ § 1 k.p.c. zaliczki.

W punkcie III stosownie do art. 84 § 2 u.k.s.c. zarządzono zwrócenie pozwanemu niewykorzystanej zaliczki w kwocie 4.107,02 złotych.

Leon Miroszewski